

Το χελιδόνι που δεν ήρθε

Το ξέρω χελιδόνι μου πως είσαι κουρασμένο
νάρθεις ξανά κοντά σε μας, και σύντομα, προ-
σμένω.

Θέλω να ανταμώσουμε, τι λέω, λαχταράω.

Τις λύπες και αναποδιές που μ' έλαχαν πονάω,
της άνοιξης το ξύπνημα απ' άλλοτε θυμάμαι
ολημερίς, στο ξύπνο μου, την ώρα που κοιμάμαι.

Κοιμάμαι κι ονειρεύομαι, ανάστα ο Θεός μου
πως τάχα, λέει, μίσεψες εσύ, ο σύντροφός μου.
Πώς θα ανθίσει ο αγρός, πώς θ' αναστήσει η φύ-
ση;

Πώς τ' αναστάσιμο το φως στην πλάση θα σκορ-
πίσει;

Στο δρόμο αν ξαπόστασες το νόστο στερημένο
στα όνειρά μου τριγυρνάς, γι' αυτό 'σαι κουρα-
σμένο.

Γεώργιος Γιαννόγλου

Καρδιολόγος

Ανατολή

Στο πέλαγος της γνώσης
ταξιδευτές εμείς της πλάνης
πως τάχα, λένε, φτάνεις
της θάλασσας να είσαι γνώστης.

Κι άλλα πολλά τέτοια ακούμε
το πλήρωμα όταν σαλπάρει
γνώσεις και θάρρος να γραδάρει
πριν στο πλεούμενό μας μπούμε.

Δεν ξέρεις τι 'ναι αλήθεια να πιστέψεις
καθώς η περιπέτεια αρχίζει,
οι κάβοι λύνονται, ροδίζει,
φέγγουν στο χάραμα οι σκέψεις.

Λιμάνι ονειρεύομαι τρανό,
καραδοκεί το κύμα αγριεμένο,
πλουτίζουν οι εμπειρίες και προσμένω
της θάλασσας την πίκρα να γευτώ.

Γεώργιος Γιαννόγλου

Καρδιολόγος

Στο δρόμο για το όραμα

Κουράστηκες κι απόκαμες καλό μου παλικάρι.
Τη στράτα που μου έταξες τώρα πώς θα την κάνω;
Με σήκωσες στον ώμο σου, το ξέρω, το θυμάμαι.
Θαρρώ, όμως, πως ήθελες να μ' έχεις συντροφιά σου
στο δρόμο για το όραμα, τον θρόνο και τη δόξα.

Μεσοστρατίς μου ζήτησες νερό να ξεδιψάσεις.
Σου έδωσα απ' τις χούφτες μου, ξεδίψασες κι ορθώθηκες.
Έλα στην πλάτη μου, παιδί, στην όχθη να σ' αφήσω
απ' το ποτάμι που ορμητικά θέλει να σε χαλάσει.

Κι αν ξαποστάσεις, ήρεμα απόφαση να πάρεις:
ή συνεχίζεις μόνος σου, ή μένεις εκεί πέρα,
ή και αντάμα άμα θες στο όραμα να πάμε.

Το διακρίνω άλλωστε στο βάθος να σκεδάζει
και τα σημάδια ευνοϊκά φαίνονται να πηγαίνουν.
Τον Ρουβικώνα αν διαβείς μαζί μου, θα κερδίσεις.
Μον' ένα θέλω να σου πω: Βρούτο να μη σε λένε!

Γεώργιος Γιαννόγλου
Καρδιολόγος

